

Konec výhod při placení poplatků dědických půjčkou práce.

Zákon o půjčce práce ze dne 21. března 1933 č. 48 Sb. z. a n. poskytuje v § 12 známé úlevy poplatkové při pozůstalostech, platí-li se poplatky dědické dluhopisy půjčky práce. Úlevy spočívaly — jak známo — v tom, že se ze základu daně dědické vyloučila částka, již se daň dědická i převodní poplatek z pozůstalostních nemovitostí platil složením těchto dluhopisů. Tato částka tvořila tedy srážkovou položku jako jednotlivé položky pasiv pozůstalostních. Ustanovení toto, jehož výhodou se stupňovala kursovým ziskem při nákupu půjčky práce pod pari v důsledku toho, že placení se sčítalo al pari, pozbylo značně na své přitažlivosti, když kurs půjčky stoupl nad pari.

Výhoda § 12 doznala značné změny nedávným zákonem ze dne 15. května 1936 č. 128 Sb. z. a n. o výměně dluhopisů vnitřního státního dluhu, jímž provedena byla konverse. Výhoda § 12 se značně omezuje a její omezení rovná se vlastně ve skutečnosti úplnému zrušení, a to z těchto důvodů:

1. Předně se nadále výhody § 12 vztahují pouze na nevyměněné dluhopisy půjčky, t. j. na ony kusy, které podle § 13 konversního zákona byly složeny do deposita u poštovní spořitelny v Praze, a to podle § 3 odst. II. prováděcí vyhlášky min. fin. ze dne 18. května 1936 č. 138 Sb. z. a n. nejpozději do 30. května 1936 s výslovným písemným prohlášením, že deponent nepřeje si konverse na půjčku unifikaci, kteréžto prohlášení musí obsahovati přesné jméno, povolání a bydliště majitele dluhopisu. Nevztahují se tudíž výhody § 12 na ony kusy 4½% unifikační půjčky umořitelné, na něž byla půjčka práce konvertována. Ježto zákon stanoví právní presumpci vůle majitelů dluhopisu ke konverzi a jen opak takové vůle musí být výslovně projevem, takže platí t. zv. klausele negativní, lze mít za to, že bude velmi málo těch majitelů dlužních úpisů, kteří by si výměny nepřáli, tím spíše, že:

2. nevyměněné dluhopisy mají proti unifikační půjčce značné nevýhody, zejména v tom, že:

a) nemají pupilární jistoty, nelze jich použít k uložení srotčího jmění ani ke skládání záruk u veřejných úřadů a státních podniků (§ 14 zák.),

b) dluhopisy uložené budou vázány v positu poštovní spořitelny na dobu dosud zcela neurčitou (§ 13 odst. III. zák.),

c) ani budoucí způsob placení úroků a úmor nejsou dosud známy a ponechány budoucí úpravě zákonné (§ 13 odst. III. zák.),

d) ježto musí být výslovně oznámen majitel dluhopisů při depozici jejich u poštovní spořitelny, lze plně mít za to, že je naprosto znemožněno jakékoli daňové zatajení takových dluhopisů a pokud by jejich majitelé byli jednali proti zákonným předpisům o přiznání kapitálového příjmu z nich k daním osobním, vystavují se nebezpečí dodatečného zdanění za celou dobu od r. 1927 i v případě účinné lítosti, neboť daňová amnestie se neposkytuje. Tyto t. zv. „černé (t. j. nezdaněné) peníze“ z těchto důvodů asi sotva vyjdou na jevo.

3. Výhod § 12 může použití pouze ukladatel, jemuž byly nebo budou předepsány dávky pozůstalostní anebo jejich dědicové; ježto zákon v § 15 nic bližšího neuvádí, lze mít právem za to, že dědicové mohou výhod § 12 použití i pro dávky dědické za nápady z pozůstalostí cizích, t. j. nejen z nápady dědických podílů po zemřelém ukladateli.

Jak vidíme, znamená zákon o konverzi státního dluhu opět značný zásah legislativní do nabytých práv jednotlivce.

Něco k nové praxi při obsazování míst veřejných notářů na Slovensku a Podkarpatské Rusi.

(Z kruhů veř. notářů na Podk. Rusi.)

Na Podkarpatské Rusi byl znovu více jak po desetileté přestávce jmenován advokát veřejným notářem. Jmenování to bylo provedeno tak, že ze třech uprázdněných notářských míst, na které byly vypsány konkursy ještě v roce 1932 a 1933, bylo obsazeno jen jedno místo, dvě druhá místa byla ponechána neobsazená i nadále.

Proto jmenování vyvolalo nemilé překvapení mezi notářskými kandidáty, ježto vyzdvihlo přednost advokátů před notáři a notářskými kandidáty a tím učinilo průlom do praxe, vybojované notářskými organizacemi za doby úřadování býv.

ministra dr. Meisnera, za kteréžto doby měli veřejní notáři a notářští kandidáti přednost při jmenování před advokáty.

Dosud platný na území Slovenska a Podk. Rusi notářský řád, ačkoliv všeobecně shoduje se s řádem notářským, platným v historických zemích, má jiné zásady o jmenování veřejných notářů, a podle jeho ustanovení veřejným notářem může být jmenován kromě notářských kandidátů i advokát, soudce a veřejný úředník s právnickým vzděláním.

Toto neblahé ustanovení zaviniolo, že notářských kandidátů bylo velice málo a obvykle ve veřejnotářské kanceláři mimo šéfa nebylo ani jednoho zaměstnance s právnickým vzděláním.

I tak ještě dnes na 90 veřejných notářství na Slovensku je jen 15 kandidátů a na 11 notářství na Podk. Rusi je 5 kandidátů, ačkoliv v historických zemích je právě dvakrát tolik notářských kandidátů jako notářů.

Směle možno tvrdit, že na Slovensku a Podk. Rusi mohli by mít zaměstnání více než 100 mladých právníků co veřejnotářských kandidátů, kdyby jim byla dána jistota, že budou mít přednost při jmenování na uprázdněná místa veřejných notářů.

Tím zmírnila by se nezaměstnanost mezi právnickým dorostem a zároveň povznesla by se úroveň veřejnotářských kanceláří, kdyby tyto kanceláře byly obsazeny více právníky, nikoliv jen šéfem, který je mnohdy přestárlý a neschopen prohlížeti a studovati nově vyšlé zákony, kterých naše legistratura vydala za dobu trvání našeho státu více jak 3000.

Je ještě třeba konstatovati, že praxe ministerstva spravedlnosti při obsazování veřejnotářských míst již úplně vyřadila fakticky ze soutěže na veřejnotářská místa i soudce i veřejné úředníky. Zůstali jen advokáti, kteří v panující krizi aspirují na veřejnotářská místa.

S nimi je těžká konkurence veřejnotářských kandidátů. Vezměme na příklad poměry na Podkarpatské Rusi.

Advokátů je 270, veřejnotářských kandidátů jen 5. Samozřejmě se mezi 270 advokáty najde více lidí vynikajících vzděláním, společenským postavením a politickým vlivem, než mezi 5 veřejnotářskými kandidáty, takže při soutěži vždycky se najde aspoň jeden advokát vhodnější než jeho konkurenti, veřejnotářští kandidáti.

Proto bez přiznání veřejnotářským kandidátům práva přednosti na jmenování veřejnotářští kandidáti na Slovensku a Podk. Rusi jsou odsouzeni jen na udržení bídné existence s perspektivou na lepší budoucnost rovnou nule.

Ještě dobře by bylo pro notářský stav, kdyby veřejnými notáři byli jmenováni advokáti prvotřídní, ale je smutná pravda, že na prvotřídní veřejnotářská místa reflektují obvykle jen druhotřídní advokáti, kteří se nemohou uživití praxí advokátní.

Právě teď na Podk. Rusi, po jmenování advokáta veřejným notářem, možno vidět, že mezi zdejšími advokáty, hlavně užhorodskými, vzrostly aspirace na veřejnotářská místa. Již teď — kdy ještě konkurs na místo uprázdněné umrtím veřejného notáře v Užhorodě dr. Petrika nebyl vypsán, mnozí advokáti starají se o přízeň politických stran a vůbec nepočítají s tím, že by mohli být jmenováni na toto místo některý z veřejných notářů nebo z veřejnotářských kandidátů.

Proto v zájmu veřejnotářských kandidátů i v zájmu veřejných notářů, kteří by mohli za svá horší místa žádati lepší místo, musí zakročiti naše stavovská organizace na příslušných místech.

ZE DNE

Náš žalov.

Dne 10. srpna t. r. zemřel notář Antonín Rejzek v Habrech ve stáří 58 let. Notářem byl jmenován v roce 1914 do Haber a tomuto svému působišti zůstal věren až do své smrti. Svou milou povahou a hlubokými vědomostmi právními i životními zkušenostmi získal si v celém okrese neobyčejné obliby, jež došla výrazu v ohromné účasti na jeho pohřbu a posmrtnými články nejen v krajských listech, nýbrž i ve velkých pražských denících.

Notář František Březina v Hranicích, který resignoval k 1. červenci 1936 na svůj úřad, zemřel 16. července t. r.

Narodil se dne 20. března 1861 v Přivoze u Mor. Ostravy a po gymnas. studiích v Hranicích a v Opavě a na universitě ve Vídni a v Praze působil od 1. července 1887 jako právní